

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Davida Hipšra a Lenky Krupičkové v právní věci žalobkyně: **H. V.**, zastoupena Mgr. Jaroslavem Marténkem, advokátem se sídlem U Červeného mlýna 570/3, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 19. 12. 2022, č. j. 31 A 78/2022-45,

t a k t o

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalobkyně byla výrokem I rozhodnutí Městského úřadu Blansko (dále též „stavební úřad“) ze dne 20. 7. 2021, č. j. SÚ P 38/2021 MBK 17785/2021/Do (dále též „rozhodnutí prvního stupně“) uznána vinnou ze spáchání přestupku dle § 178 odst. 2 písm. i) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále též „stavební zákon“), a to tím, že v době od 7. 10. 2020 do 4. 2. 2021 jako stavebník stavby „*rekreační objekt v Blansku – Žižlavicích na pozemku parc. č. X v katastrálním území T., s doplňkovými stavbami – přístřešek na auto se skladem [...]*“ (dále též „stavba“) v rozporu s § 134 odst. 2 téhož zákona nepředložila ve stanovené lhůtě doklady ke stavbě uvedené ve výzvě stavebního úřadu (stavební deník a projektová dokumentace stavby). Výrokem II byla uznána vinnou ze spáchání přestupku dle § 178 odst. 2 písm. j) stavebního zákona, a to tím, že v době od 2. 10. 2020 do minimálně 4. 2. 2021 jako stavebník stavby v rozporu s § 134 odst. 4 stavebního zákona neuposlechla výzvy a rozhodnutí stavebního úřadu k zastavení prací na stavbě. Za uvedená protiprávní

jednání byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 30 000 Kč. Žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 5. 2022, č. j. JMK 50276/2022, sp. zn. S-JMK 127351/2021 OÚPSŘ (dále též „rozhodnutí žalovaného“) k odvolání žalobkyně uloženou pokutu snížil na částku 10 000 Kč a ve zbytku rozhodnutí prvního stupně potvrdil.

II.

[2] Žalobkyně se proti rozhodnutí žalovaného bránila žalobou u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“), který ji shora označeným rozsudkem zamítl. Krajský soud nepřisvědčil námitkám poukazujícím na procesní pochybení správních orgánů. Podle krajského soudu v řízení nedošlo k žádným vadám, pro které by bylo nutno zrušit jejich rozhodnutí. I podle krajského soudu bylo možno přístup žalobkyně označit jako obstrukční. Obávala-li se žalobkyně o své zdraví vzhledem k probíhající pandemii onemocnění covid-19, mohla se s obsahem spisu obeznámit nahlédnutím a následně se k věci písemně vyjádřit, resp. mohla si za sebe zvolit právního zástupce. Místo toho však opakovaně žádala o přeložení jednání, někdy dokonce v pozdních večerních hodinách den před nařízeným jednáním. Krajský soud se ztotožnil i s hmotněprávním posouzením správních orgánů. Žalobkyně spadá do zákonné definice pojmu stavebník. Své tvrzení, že stavebníkem stavby na jejím pozemku byl ve skutečnosti K. P., žalobkyně nedoložila. Ani další žalobní námitky neshledal krajský soud důvodnými. Rozsudek krajského soudu (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je v plném znění dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodů obsahově podřaditelných pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Odmítá, že by její jednání bylo obstrukční. Pro žádost o odložení ústního jednání o přestupku měla vždy dobrý důvod, obávala se o své zdraví vzhledem k probíhající pandemii. Nelze ji přikládat k tíži, že nevyužila práva nahlédnout do spisu nebo se vyjádřit písemně. Stěžovatelka také brojí proti nesprávnému právnímu posouzení. Opakovaně tvrdila, že není stavebníkem a nemohla proto být shledána vinnou. Stěžovatelka označila skutečného stavebníka, kterým je pan K. P. Stěžovatelka sice následně nedoložila žádný důkaz k tomuto tvrzení, správní řízení je však ovládáno zásadou vyšetřovací. Je tedy k tíži správních orgánů, že dostatečně nezjistily skutkový stav. Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[4] Nejvyšší správní soud zaslal kasační stížnost žalovanému k vyjádření. Žalovaný se ve stanovené lhůtě ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

pokračování

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatelce bylo na základě žádosti ze dne 30. 7. 2019 uděleno společné povolení stavby specifikované v bodě 1 tohoto rozsudku. Při kontrolní prohlídce dne 15. 9. 2020 správní orgán zjistil, že se stavba zásadně odchyluje od parametrů stanovených ve společném povolení. Výzvou ze dne 16. 9. 2020, č. j. SÚ MBK 43868/2020/Ša, sp. zn. SMBK-43846/2020-SÚ-/Ša (dále též „výzva ze dne 16. 9. 2020“), vyzval stěžovatelku, aby (I) bezodkladně zastavila práce na stavbě a (II) předložila stavební dokumentaci ve výzvě specifikovanou, a to ve lhůtě do pěti dnů od doručení. Tato výzva byla stěžovatelce doručena 1. 10. 2020. Dne 22. 1. 2021 bylo stěžovatelce doručeno oznámení o zahájení řízení o přestupcích ze dne 12. 1. 2021, č. j. MBK 5665/2020/Do. Tam popsané přestupky odpovídají těm, ze kterých byla později rozhodnutím prvního stupně shledána vinnou. Uvedenou písemností byla dále stěžovatelka předvolána k ústnímu jednání (nařízenému na den 17. 2. 2021 v 9:00). Dne 15. 2. 2021 doručila stěžovatelka běžnou e-mailovou zprávou žádost o přeložení ústního jednání z důvodu nouzového stavu a návazných obav o svůj zdravotní stav. Stavební úřad v reakci na tento e-mail přeložil ústní jednání na den 4. 3. 2021 (od 9:00 hod.). Dne 3. 3. 2021 doručila stěžovatelka (doporučeným psaním) správnímu orgánu žádost o další přeložení ústního jednání opět z důvodu nouzového stavu a probíhající pandemie. I této žádosti stavební úřad vyhověl a přeložil ústní jednání na 7. 4. 2021 (od 9:00 hod.). Dne 6. 4. 2021 ve 22:36 hodin doručila stěžovatelka stavebního úřadu e-mailem nascanovanou ručně psanou omluvu z jednání. Dne 7. 4. 2021 proběhlo ústní jednání. V protokolu z tohoto jednání (č. j. MBK 7339/2021/Do) je uvedeno, že omluva stěžovatelky neobsahovala veškeré náležitosti, přičemž stěžovatelka byla informována o tom, že nouzový stav již nebude považován za omluvitelný důvod absence. Na uvedeném jednání stavební úřad provedl důkazy bez přítomnosti stěžovatelky. Dne 30. 4. 2021 bylo stěžovatelce doručeno opětovné předvolání č. j. MBK 185/2021/Do, jímž bylo nařízeno další ústní jednání, a to na den 12. 5. 2021. Z tohoto jednání se stěžovatelka omluvila přípisem ze dne 11. 5. 2021, ke kterému přiložila „Výměnný list – poukaz“ s razítkem praktického lékaře MUDr. L. K. Dne 7. 6. 2021 bylo stěžovatelce doručeno usnesení stavebního úřadu ze dne 25. 5. 2021, č. j. MBK 23687/2021/Do. V tomto usnesení stavební úřad vyhodnotil deklarovaný zájem stěžovatelky o ústní jednání za předstíraný a zakrývací obstrukční chování. Dne 21. 6. 2021 bylo stěžovatelce doručeno sdělení o ukončení dokazování a o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí ze dne 9. 6. 2021, č. j. MBK 28979/2021/Do. Dne 7. 7. 2021 byl stavebnímu úřadu doručen přípis stěžovatelky ze dne 2. 7. 2021, ve kterém stěžovatelka navrhuje pozastavení řízení do doby rozhodnutí v paralelně probíhajícím řízení o odstranění stavby. Dne 6. 8. 2021 bylo stěžovatelce doručeno rozhodnutí ze dne 20. 7. 2021, č. j. SÚ P 38/2021 MBK 17785/2021/Do, kterým byla uznána vinnou ze spáchání přestupků dle § 178 odst. 2 písm. i) a j) stavebního zákona, za což jí byla uložena pokuta ve výši 30 000 Kč („rozhodnutí prvního stupně“). Žalovaný napadeným rozhodnutím k odvolání stěžovatelky uloženou pokutu snížil na částku 10 000 Kč a ve zbytku rozhodnutí prvního stupně potvrdil.

[8] Nejvyšší správní soud se prvně zabýval námitkou stěžovatelky, že její jednání není možné hodnotit jako obstrukční.

[9] Nejvyšší správní soud upozorňuje, že stěžovatelka je v souladu s principem kontradiktornosti ve správním soudnictví povinna reagovat na argumentaci krajského soudu svou vlastní ucelenou argumentací. To však v uvedené věci nečiní; stěžovatelka převážně opakuje totožná skutková tvrzení jako v žalobě. Nejvyšší správní soud se přitom s hodnocením krajského soudu plně ztotožnil. I podle jeho názoru poskytuje obsah spisu (shora rekapitulován) jednoznačnou oporu pro závěr o obstrukčním jednání stěžovatelky. Jak správně uvedl krajský soud „*správní orgán přesvědčivě odůvodnil nedůvodnost žádosti o odročení v napadeném rozhodnutí. Přihlédl k faktu, že již předtím vyhověl dvěma žádostem žalobkyně o odročení jednání. Dále správní orgán uvedl, že opakované žádosti žalobkyně jsou procesní taktikou ke zdržování řízení o přestupku, když k přípravě jednání měla prostor od 22. 1. 2021, k ochraně svých zájmů si mohla ustanovit zvolit zmocněnce, nekonkretizovala, v čem nouzový stav omezuje její procesní možnosti, nebylo omezeno poskytování právních služeb či advokátních kanceláří, a proto zhodnotil [stěžovatelčiny] žádosti o odročení jednání jako účelové. [...] Žalobkyně již 3. 4. 2021 věděla o jednání nařízeném na 7. 4. 2021, přesto poslala běžným mailem omluvu z jednání až den před jednáním v nočních hodinách (6. 4. 2021 v 22:36). Již z toto plyne opožděnost její žádosti o odročení, jelikož mailem mohla požádat o odročení již dne 3. 4. 2021, 4. 4. 2021, 5. 4. 2021 či v běžných pracovních hodinách 6. 4. 2021 (nepožádala totiž o odročení z náhlého, překvapivého důvodu, ale z důvodu pandemie a nouzového stavu a tyto okolnosti byly přítomné již 3. 4. 2021). Soud odkazuje i na ustálenou judikaturu. Kupříkladu z rozsudku [Nejvyššího správního soudu] z 3. 3. 2016 č. j. 7 As 303/2015-26 plyne, že aby mohla být omluva obviněného z přestupku z nařízeného ústního jednání považována za náležitou, musí být splněna kumulativně i podmínka, že obviněný se omluvil neodkladně, tedy ihned, jakmile mu to okolnosti dovolí.“ Proti uvedeným konkrétním závěrům přitom stěžovatelka v kasační stížnosti explicitně nebrojí. Za této situace nezbývá než uvedené námitky vypořádat poukazem na rozsudek krajského soudu. Z procesní opatrnosti soud dodává, že stěžovatelka má právo, nikoli povinnost se před vydáním rozhodnutí vyjádřit k věci písemně, nahlédnout do spisu, resp. zvolit si zástupce, přičemž základním předpokladem efektivního správního řízení je vzájemná součinnost a spolupráce správních orgánů a účastníků řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2008, č. j. 5 As 44/2007-93). Podle názoru Nejvyššího správního soudu se správní orgány v řízení nedopustily ani žádných jiných vad, pro která by jejich rozhodnutí nemohla obstát (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ve věcech sp. zn. 4 Ads 13/2003, sp. zn. 5 Ads 34/2003, sp. zn. 6 Ads 132/2008, sp. zn. 4 Ads 81/2009, sp. zn. 6 Ads 11/2013, sp. zn. 10 Ads 259/2016, sp. zn. 7 Ads 61/2018, atp.). Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že v rozhodnutí prvního stupně stavební úřad označil procesní pasivitu stěžovatelky za přítěžující okolnost. Takový závěr však žalovaný vyhodnotil jako nepřipustný, a i na základě této skutečnosti snížil udělenou pokutu: „*Je nutné uvést, že stanovení trestu za přestupek se musí vázat výhradně na posouzení protiprávního jednání, za které je obviněný trestán, a okolnosti jeho spáchání, nikoliv na „procesní strategii“ obviněného užitou jím v průběhu přestupkového řízení, či dokonce řízení jiného, které stavební úřad s obviněným vede i vedl. [...] Eventuální obstrukční jednání obviněného v průběhu správního řízení nemůže být správním orgánem použito jako přítěžující okolnost při stanovení trestu za přestupek.*“ Uvedené posouzení plně odpovídá i judikatuře zdejšího soudu, zejm. rozsudku ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 As 56/2019-28. Proto nelze přisvědčit stěžovateli, že by jí její pasivita byla po této dílčí revizi nepřipustně přikládána k tíži, jak tvrdila.*

pokračování

[10] Obsah spisu poskytuje i jednoznačnou oporu pro závěr správních orgánů, že se stěžovatelka dopustila přestupků, které ji kladou za vinu správní orgány. Přestupek, ze kterého byla stěžovatelka shledána vinnou výrokem I. rozhodnutí prvního stupně, se vztahuje k druhé části výzvy ze dne 16. 9. 2020, tedy k povinnosti předložit stavební dokumentaci. Stěžovatelka ve svých vyjádřeních v přestupkovém řízení nerozporovala, že dokumentaci nepředložila, netvrdila ani objektivní důvody, proč to nebylo možné, ani jinak se ve vztahu ke stavební dokumentaci relevantně nevyjádřila. Přestupek, ze kterého byla stěžovatelka shledána vinnou výrokem II. rozhodnutí prvního stupně, se pak vztahuje k první části výzvy z 16. 9. 2020, tedy k povinnosti bezodkladně zastavit stavební práce na pozemku. Podle názoru Nejvyššího správního soudu obsahuje spis dostatek podkladů i pro tento závěr. Výzva k bezodkladnému zastavení stavebních prací byla stěžovateli doručena dne 1. 10. 2020, přičemž ze spisu vyplývá, že stěžovatelka stavební práce neukončila a stavba pokračovala i po doručení této výzvy. K tomu odkazuje soud zejména na fotodokumentaci z kontrolní prohlídky dne 9. 10. 2020, záznam a fotodokumentaci kontrolní prohlídky konané dne 5. 11. 2020 a dva záznamy a fotodokumentaci z kontrolní prohlídky konané dne 4. 2. 2021. Stěžovatelka v řízení nepředložila žádnou argumentaci, která by měla potenciál uvedené podklady zpochybnit. Stěžovatelka v souvislosti s uvedeným toliko namítala, že ji nebylo lze považovat stavebníka.

[11] Podle § 2 odst. 2 písm. c) stavebního zákona platí, že *stavebníkem je osoba, která pro sebe žádá vydání stavebního povolení nebo ohlašuje provedení stavby, terénní úpravy nebo zařízení, jakož i její právní nástupce, a dále osoba, která stavbu, terénní úpravu nebo zařízení provádí, pokud nejde o stavebního podnikatele realizujícího stavbu v rámci své podnikatelské činnosti; stavebníkem se rozumí též investor a objednatel stavby*. Podle § 178 odst. 2 písm. i) a j) stavebního zákona platí, že *fyzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba se jako stavebník dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 134 odst. 2 nebo 3 nezjedná nápravu nebo nepředloží doklady ve lhůtě stanovené ve výzvě nebo rozhodnutí stavebního úřadu, nebo v rozporu s § 134 odst. 4 neuposlechne výzvu nebo rozhodnutí k zastavení prací na stavbě*.

[12] Stavebníkem tedy může být: 1. osoba, která pro sebe žádá vydání stavebního povolení; 2. její právní nástupce; 3. osoba, která stavbu provádí, pokud nejde o stavebního podnikatele realizujícího stavbu ve své podnikatelské činnosti; 4. investor a objednatel stavby (viz i rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 1. 2016, č. j. 6 As 196/2015-33).

[13] Jak správně dovodily správní orgány i krajský soud, stěžovatelku bylo lze považovat za stavebníka ad 1), neboť požádala dne 30. 7. 2019 o umístění a povolení stavby, načež ji stavební úřad vydal společné povolení stavby dne 25. 9. 2019, č. j. SÚ SR 140/2019-MBK 49530/2019/Ša. Stěžovatelka tak zjevně spadá do zákonné definice stavebníka, neboť je osobou, která pro sebe žádá vydání stavebního povolení. V podrobnostech odkazuje soud na body 29-31 napadeného rozsudku, ve kterých se krajský soud zabýval souvisejícími aspekty uvedené námitky, přičemž s jeho závěry stěžovatelka v kasační stížnosti relevantním způsobem nepolemizuje.

[14] Stěžovatelka namítala, že v dopise ze dne 1. 3. 2021 označila skutečného stavebníka (K. P.) a avizovala, že tuto skutečnost doloží smlouvou. Fakt, že žádnou smlouvu nakonec nepředložila, nezabývá správní orgán povinnosti zjistit skutkový stav, o kterém nejsou

pochybnosti. V souladu se zásadou vyšetřovací a zásadou materiální pravdy bylo povinností správního orgánu, aby si patřičné podklady obstaral.

[15] Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelka označila K. P. jako stavebníka v přípisu ze dne 1. 3. 2021, který byl adresován stavebnímu úřadu, avšak k řízení sp. zn. SBMK-46718/2020-SÚ/Ša, tedy v řízení o nařízení odstranění předmětné stavby. V tom samém přípisu pak uvedla, že k doložení uvedené skutečnosti předloží stavebnímu úřadu smlouvu ve lhůtě 10 dnů od doručení jejího přípisu, což neprovedla. Ve vyjádřeních v dané věci (tedy v řízení o přestupku), a to včetně vyjádření ke sdělení o ukončení dokazování ze dne 9. 6. 2021, neuvedla, že není skutečným stavebníkem. Návazně v odvolání pouze nepřímě odkázala na výše uvedený přípis ze dne 1. 3. 2021. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že obecná povinnost správních orgánů opatřovat podklady pro rozhodnutí a postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, je doplňována povinností účastníků řízení poskytnout potřebnou součinnost, případně označit důkazy na podporu jejich tvrzení (§ 50 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, a § 52 v návaznosti na § 3 tohoto zákona; viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018-34, nebo ze dne 15. 8. 2019, č. j. 9 Azs 66/2018-58). Byť v obecné rovině správní orgán stihá povinnost zjistit skutkový stav, o kterém nejsou pochybnosti, správní orgán není povinován přihlížet ke všem vágním a nepodloženým tvrzením, které kdy účastník tvrdil v různých řízeních před ním. Takovým postupem by se pouze otevřel prostor pro obstrukční jednání účastníků, které by ve svém konečném důsledku dále znemožňovalo efektivní výkon veřejné správy. Lze dodat, že obdobně nahlížel na podobnou žalobní námitku již krajský soud, který hodnotil obsah tvrzení stěžovatelky, jakož i jejich celkovou věrohodnost a relevanci pro správní řízení: *„Pokud tak žalobkyně v odvolání namítla, že nejméně podáním z 1. 3. 2021 řádně doložila, kdo a za jakých okolností její pozemek užívá a provádí stavby, které nejsou jejím vlastnictvím, tak si důsledně vzato žalobkyně protirečí. Totiž sama si správně v podání z 1. 3. 2021 byla vědoma, že nic nedoložila, když sama avizovala doložení smlouvy. S tím je v rozporu její pozdější verze z odvolání, že údajně ‚doložila‘ jí tvrzené skutečnosti podáním z 1. 3. 2021 (které obsahuje jen tvrzení, navíc neurčité, nedostačující – např. kdy, jakou smlouvu, s jakým obsahem uzavřela s tvrzeným K. P.). Z toho plyne, že samotná žalobkyně v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí potvrzuje (když odkazuje na údajné ‚doložení‘ podáním z 1. 3. 2021) zjištění žalovaného (uvedené v napadeném rozhodnutí), že žalobkyně avizovanou smlouvu nedoložila. [...] Pokud žalobkyně uvádí, že žalovaný ani orgán prvního stupně nebral v potaz žalobkyní navrhované důkazy ohledně vlastnictví stavby, tak [...] v přestupkovém spise není žádná opora (a konkrétní opak ani neuvádí žalobkyně) pro závěr, že vůbec nějaké důkazy navrhla (přitom žalobkyně byla výslovně vyzvána k uvedení důkazů např. ve Sdělení o ukončení dokazování a Seznámení s podklady rozhodnutí z 9. 6. 2021).“* Uvedené konkrétní závěry přitom stěžovatelka rovněž relevantně nezpochybňuje. Nad rámec výše uvedeného soud dodává, že ze správního spisu je patrné, stavební úřad prováděl kroky ke zjištění skutkového stavu. Stavební úřad se mj. spojil s J. M., jednatelem společnosti MOYES s. r. o., jejíž logo bylo umístěno na stavebních strojích na předmětné stavbě. J. M. stavebnímu úřadu sdělil, že umístěná loga mají sloužit pouze jako reklama a stěžovatelka stavbu provádí svépomocí jako stavebník. Stavební úřad následně zjistil, že J. M. je od 2. 2. 2020 manželem stěžovatelky. Stěžovatelka uvedené tvrzení v průběhu správního řízení relevantním způsobem nezpochybňovala a ani nevysvětlila, proč její skutková tvrzení nejsou slučitelná s informací, kterou stavebnímu úřadu sdělil její manžel. Ostatně, sdělením manžela stěžovatelky se

pokračování

v podobném rozsahu zabýval již krajský soud, přičemž ani tyto závěry stěžovatelka v kasační stížnosti nerozporuje. I další závěry krajského soudu přitom mají plnou oporu v právní úpravě a judikatuře.

[16] Souhrnně vzato se tak Nejvyšší správní soud v rozsahu nyní projednávané věci ztotožnil s hodnocením a závěry krajského soudu v napadeném rozsudku, které považuje za správné a náležitě vyargumentované. To, že s nimi stěžovatelka nesouhlasí a má jiný názor, přirozeně samo o sobě neznamená, že je napadený rozsudek nezákonný. Z tohoto důvodu nemohl shledat případnou ani polemiku stěžovatelky s jeho argumentací. Soud dodává, že neshledal ani existenci vad, ke kterým je povinen přihlížet *ex officio* (viz např. § 109 odst. 4 s. ř. s.).

[17] Z uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[18] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka ve věci úspěch neměla, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému pak podle obsahu spisu žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. srpna 2023

Tomáš Foltas
předseda senátu